

O BELÉN DA ESPERANZA

LEMA: NA LINGUA DOS CORAZÓNS PUROS

O meu espírito vive en desacougo,
porque abomina deste mundo de baleiros seres
que reinan na cidade das sombras,
onde ninguén é quen aparenta,
onde todos levan cadeas nas mans e no pensamento.
Daquela, eu camiño igual ca un vagabundo polo verxel da Chaira
na procura dun fío de luz que me inunde
como manancial de auga bautismal.
E nunha etapa do camiño, esgotados os folgos,
é cando chego a ti, lugar de Begonte,
pequeno edén no medio da néboa,
e busco nas túas entrañas o recuncho do silencio,
ese no que só fala a lingua das emocións,
no que as palabras incendian os ollos da alma
e as inquedanzas fican fóra, como frías pedras.
Veño a dialogar co neno do Belén,
para pedirlle que me permita recuar no elo do tempo
e tamén me volva neno,
para sentir en min o rexurdimento da abatida esperanza.
Veño para que me amose a beleza das esencias
reflectida nos seus ollos de anxo,
porque nos meus só vexo a negrume dos corazóns
feitos de ferro, enxertados no peito dos homes modernos,
eses que cren no poder omnímodo da súa fachenda,
os mesmos que esvaeceiron baixo os pés da indiferenza
o ronsel do pasado que tracexaron os seus devanceiros
con pinces de suor bágoas.
Por iso me abeiro, Belén de Begonte, ao teu recendo de paz,

cos brazos abertos, espido de materia,
para que me deixes entrar no teu paraíso das anónimas almas
e ser veciño da túa aldea universal.
De ferreiros, carpinteiros e oleiros,
de panadeiros, troiteiros e viñateiros,
de pegureiros, teceláns e lavandeiras.
De reis humildes e ergueitos vasalos,
de homes libres que avanza ceibes,
guiados pola estrela da esperanza,
por ese sendeiro que leva ata o berce no que descansa o Mesías.
E cando estea fronte a el, vou fitar os seus ollos de suave lume
e esculcarei neles o lóstrego da inocencia
que aloumiñe a miña alma de animal ferido.
En silencio, sen dicir nada,
deixando que se exprese o idioma dos corazóns puros,
no código dos seres de boa vontade.